

[Finansministeren]

proces, der er permanent, og uanset hvor mange resultater vi når år for år, så er der behov for at nå en række nye resultater de næste år, det er en permanent proces. Det afgørende for, i hvor stort omfang processen lykkes, er den politiske vilje. Det er den politiske vilje i regeringen, og det er den politiske vilje i Folketinget.

Fru Helle Degn og også fru Lone Dybkjær var i sit første indlæg inde på den forbedring, der kunne ligge i, at man blander kortene i ministerierne. Jeg vil godt endnu en gang advare imod overdrevne forventninger til det. Jeg er bestemt tilhænger af at diskutere den slags ting, og det kan da godt være, at der kan flyttes om på nogle ting.

Der er nok behov for en bedre koordinati-on mellem uddannelser, der finder sted i Arbejdsministeriets regi, og de uddannelser, der findes under Undervisningsministeriet, for at tage et konkret eksempel. Der kan også være behov for bedre samspil mellem det forebyggende arbejde inden for det sociale område med det egentlig helbredende i sundhedssektoren under Indenrigsministeriet, det er ganske klart. Men i det øjeblik man så har blandedet kortene og tror, man får et godt resultat ud af det, så er jeg helt overbevist om, at nissen flytter med, fordi der vil opstå nye koordinationsproblemer i den nye struktur.

Det, det handler om, er, at de enkelte ministre og ministerier bliver bedre til at planlægge og koordinere på tværs. Det kan man faktisk komme kolossalt langt med allerede inden for det eksisterende system, men hvis der er skodder mellem hvert enkelt ministerium, så når man aldrig nogen resultater. Så jeg mener, at de ting, der sigtes til her, får man først og fremmest opfyldt ved, at koordinati-onen de enkelte ministre og ministerier imellem bliver betydelig forbedret.

Hr. Carsten Andersen spørger, om jeg er klar til decentralisering. Når der nu er ved at være enighed om, at vi skal have mulighed for en bredere debat, så er det nok klogt, at vi også benytter den til at definere begreberne, for det er klart, at begrebet decentralisering er utrolig rummeligt. Folketinget kan naturligvis aldrig afgive det ansvar, som er Folketingets og politikernes ansvar, men det, det drejer sig om, er, om man er parat til at formulere nogle politikker på en bredere facon, inden for hvilken der kan formuleres delmål, som man administrativt og service-

mæssigt kan fungere under, uden at man kommer i konflikt med de politiske beslutninger i Folketinget.

Det er klart, at der aldrig må være konflikt mellem en beslutning, der bliver truffet decentralt, og den politiske beslutning. Men jeg mener godt, det kan deles op, så man inden for den politiske beslutnings rammer kan formulere en række delmålsætninger administrativt og produktionsmæssigt. Den ramme kan man så fungere inden for ude på de enkelte institutioner og arbejdspladser. Men det kræver mere tid for at gå ind i en skarpere definition.

Men jeg er reelt tilhænger af decentralisering. Det skal i hvert fald ikke være sådan, at barriererne opstår på min side. Det kan jeg også med fuld ret påstå, for jeg er helt sikker på, at der er tilstrækkelig mange i Folketinget, der vil forhindre, at man går så langt, at det skulle vise sig, at jeg har barrierer i forhold til det. Det er jeg helt sikker på.

Nuvel, men lad os fortsætte den diskussion andetsteds.

Jeg skulle måske lige nævne, at der jo lægges vægt på, at statsvirksomhederne kommer til at køre under de friest mulige budgetteringsprincipper, således at man i højere grad kan fungere effektivt, men også dermed når frem til et bedre serviceprodukt for borgerne. Men jeg har den fornemmelse, at uanset om det drejer sig om P&T eller Det Kgl. Teater, eller hvad det er, så er politikerne kolossalt interesserede i den mindste detalje, hvorom der måtte opstå offentlig debat på de områder. Og jeg mener, at en forudsætning for en decentralisering i hvert fald er, at man lader være med at blande sig i de små detaljer, som efter min opfattelse mindre er politikernes ansvar og i højere grad er deres, som man har decentraliseret ansvaret til.

Fru Elisabeth Bruun Olesen har naturligvis ret i at tage et eksempel som dagpengeområdet frem, når vi taler om regelforenkling. Det er klart, at man ikke fuldstændigt kan adskille det principielle i begrebet regelforenkling fra politiske holdninger, og det er jo egentlig det, fru Elisabeth Bruun Olesen siger. Det er jeg enig i. Det betyder ikke, at der ikke er en lang række områder, hvor man kan nå frem til at fjerne regler, uden at det kommer i konflikt med de politiske ideer. Jeg er helt sikker på, at hvis vi for alvor gik ind i den proces, så ville vi også kunne finde